

C. RABES KONCERTBUREAU.

Edvard Grieg Koncert

under Medvirkning af

Fru Nina Grieg

Tirsdag den 1ste Oktober 1901 Kl. 8

i

Logens Festsal

PROGRAM:

1. SONATE (Op. 7 E-mol) for Piano
 - a. Menuetto
 - b. Andante
 - c. Finale, Allegro Molto
2. ROMANCER
 - a. Med en Vandlilje
 - b. Jeg reiste en deilig Sommerkvæld
 - c. Til min Dreng
 - d. Et Haab
3. »FRA HOLBERGS TID«, Suite i gammel Stil (Op. 40) for Piano
 - a. Prælude
 - b. Sarabande
 - c. Gavotte
 - d. Air
 - e. Rigaudon
4. SANGE AF »HAUGTUSSA«
 - a. Blaabær-Lid
 - b. Vond Dag
 - c. Killingdans
5. LYRISKE STYKKER (Op. 43) for Piano
 - a. Sommerfugl
 - b. Ensom Vandrer
 - c. I Hjemmet
 - d. Smaafugl
 - e. Erotik
 - f. Til Foraaret
6. BARNLIGE SANGE (til Digte af Nordahl Rolfsens Læsebog)
 - a. Fiskervise
 - b. De norske Fjelde
 - c. Lok
 - d. Kveldsang for Blakken

Samtlige Kompositioner af Edvard Grieg

Koncertlygel af Erd. Hals's Fabrik fra Hr. Haugens Pianolager

Adgangstegn

Med en Vandlilje.

(Henrik Ibsen).

Se Marie, hvad jeg bringer;
Blomsten med de hvide Vinger.
Paa de stille Strømme baaren,
svam den drømmetung i Vaaren.

Vil du den til Hjemmet vie,
fæst den paa dit Bryst, Marie;
bag dens Blade da sig dølge
vil en dyb og stille Bølge.

Vogt dig, Barn, for Tjernets Strømme.
Farligt, farligt der at drømme!
Nøkken lader som han sover;
— Liljer leger ovenover.

Barn, din Barm er Tjernets Strømme.
Farligt, farligt der at drømme!
Liljer leger ovenover; —
Nøkken lader som han sover.

Jeg reiste en dejlig Sommerkvæld.

(John Paulsen).

Jeg reiste en dejlig Sommerkvæld
igjennem en ensom Dal.
Saa blankt stod Fjeldet ved Solfaldstid
og blaa var Fjorden og grøn hver Lid,
 mens Sommerluften
 og Birkeduft
strøg om mig blid.

En rankvokst Jente med røde Baand
om Flettens vægtige Guld
paa Wangen sad med sit Strikketøi.
En Flok af Gjedder om hende fløj,
 den Vogter stille,
 mens Elv og Kilde
glød uden Støi.

Hvad mon hun tænkte den Jente rank
i Som'rens drømmende Kvæld?
Alene, ene i Dalen trang!
Mon Længslen ei over Fjeld sig svang?
 Tys, Luren svarer!
 Mod Fjeldet farer
en Vemodsklang.

Til min Dreng.¹⁾

(Otto Benzon).

MAIDSTONE — April 1898.

Min kjære lille Gentleman, min egen delige Dreng,
nu ligger du vel og sover saa sødt i din lille Seng;
jeg ser dig tydeligt for mig, som jeg saa ofte dig saa,
paa Pudsen det lille Hoved, paa Tøppet de Hænder smaa.

Men Fatter sidder i England, og Fatter han sover ei,
han sidder i England og skriver et Fødselsdagsbrev til dig,
og det skal gaa over salten Søs, og det skal gaa over Land
og komme den to og tyvende til min lille Nielsemand.

Komme med alle de gode Ønsker, det komme kan,
Ønsker om Lykke for Drengen fra Drengens Fattermand.
Gid du altid maa tænke — ogsaa naar du bliver stor —
saa pænt, som du gjorde som lille Dreng derhjemme hos Far og Mor.

Gid du altid maa glædes ved det, som Livet dig gav,
glædes ved dine Gøder og ikke komme med Krav,
huske, at Lykken finder ingen, som ei forstod,
at den bestandig ligger lige foran Ens Fod.

Saa til Lykke, min kjære, min fine og gode Dreng,
du staar som en lille Foraarsblomst i Livets den grønne Eng;
og Fattermand kan ei se dig, men tænke paa dig han vil —
og det vil han blive ved med, saalænge som han er til.

¹⁾ Af Digtets 5 Vers synges 1ste, 2det og sidste.

Et Haab.

(John Paulsen).

Jeg kunde juble for alle Vinde
min Glæde ud! Vil man den forstaa?
Nei, bedst jeg varsomt den lukker inde
her hos mig selv i mit Hjertes Vraa.

Mit Hjerte brænder, det bæver, banker
i Takten, o, til en Jubelsang.
Mit Hoved gløder af Vaarens Tanker . . .
hvor vild og lystelig deres Gang!

Foran mit Øre det bruser, sjunger
som Tonerne fra et Englekor.
Med tusind sladrende, søde Tunger
det røber mig, hvad i Fremtid bor.

Ak! tør jeg tro det! Jeg vil saa gjerne.
Hvor Haabet flammer og kaster Skin!
Ud fra det tause, det dunkle fjerne
en Stjerne straalere — og det er min!

Blaabær-Lid.

(Arne Garborg).

Nei sjaa kor det blaagnar her!
No maa me roa oss, Kyrra!
Aa nei, slike fine Bær,
og dei, som det berre kryr a'!
Nei Maken eg hev kje set!
Sumt godt her er daa tilfjells.
No vil eg eta meg mett;
her vil eg vera til Kvelds!

Men kom no den Bjonnen stor!
— Her fekk bli Rom aat oss baae.

Eg torde kje seia eit Ord
til slik ein rysjelig Vaae.
Eg sa berre: ver so god!
No maa du kje vera bljug!
Eg lét deg so væl i Ro;
tak for deg etter din Hug.

Men var det den snilde Gut
der burte fraa Skare-Brote, —
han fekk vel ein paa sin Trut,
men helst paa ein annan Maate.
Aa Tøv, kva tenkjer eg paa!
Det lid nok paa Dagen alt . . .
Eg maa til Buskapen sjaa;
ho Dokka drøymer um Salt.

Vond Dag.

(Arne Garborg).

Ho reknar Dag og Stund og seine Kveld
til Sundag kjem; han hev so trufast lova,
at um det regnde Smaastein yver Fjell,
so skal dei finnast der i „Gjæsterstova“.
Men Sundag kjem og gjeng med Regn og Rusk;
ho eismal sit og græt attunder Busk.

Som Fuglen, saarad under varme Veng
so Blode tippar lik den heite Taare,
ho dreg seg sjuk og skjelvande i Seng
og vrid seg Notti lang i Graaten saare.
Det slit i Hjarta og det brenn paa Kinn.
No maa ho døy; ho misste Guten sin.

Killingdans.

(Arne Garborg).

Aa hipp og hoppe
og tipp og toppe
paa denne Dag;
aa nipp og nappe
og tripp og trappe
i slikt eit Lag.
Og det er Kjæl-i-Sol,
og det er Spel-i-Sol,
og det er Titr-i-Lid,
og det er Glitr-i-Lid,
og det er Kjæte
og Lurvelæte
ein Solskinsdag.

Aa nupp i Nakken,
og stup i Bakken,
og tipp paa Taa;
aa rekk i Ringen,
og svipp i Svingen,
og hopp-i-haa.
Og det er Sleik-i-Sol,
og det er Leik-i-Sol,
og det er Glim-i-Lid,
og det er Stim-i-Lid,
og det er Kvitter
og Bekkje-Glitter
og lognt i Kraa.

Aa trapp og tralle,
og Puff i Skalle,
den skal du ha.
Og snipp og snute,
og Kyss paa Trute,
den kan du ta.
Og det er Rull-i-Ring,
og det er Sull-i-Sving,
og det er Lett-paa-Taa,
og det er Sprett-paa-Taa,
og det er hei-san,
og det er hopp-san
og tra-la-la.

Fiskervise.

(Ved Petter Dass).

Det hænder vel ofte,
du kaster fra Tofte
dit Snøre fra Bord,
men har ikke Lykke
til Flyndren at rykke
med Angel og Snor.

Thi Flyndren som Laksen,
hun bider ei straksen,
er heller lidt sen.
Jeg kjender de Dreng,
som siddet har længe,
fik aldrig et Ben.

Naar Snøret er runden
og sænket til Bunden,
staar Lykken hos Gud.
Han giver ei Skarnet;
kast derfor kun Garnet
i Jesu Navn ud!

Gud signe din Angel,
at ei den har Mangel
paa Torsk eller Skrei!
Og gid han maa føre
til dig og dit Snøre
den levrede Sei!

De norske Fjelde.

(Nordahl Rolfsen).

Ifald du følger mig over Heien
saa skal jeg vise dig Sæterveien,
saa skal vi fare i Fjeldet ind,
hvor Solen gylder den hvide Tind.

Men vil du vide, hvor bedst du finder
de fagre Flyer, de fine Tinder,
saa følg mig ind under Jotunfjeld
en rigtig skinnende Sommerkveld.

Da skal vi sidde ved Glitretinden,
hvor Skodden viger saa smaat for Vinden;
da skal det hviske i Hjertet dit:
„Aa nei, aa nei, aa er dette mit?“

Lok.

(Bj. Björnson).

Kom, Bukken til Gutten,
kom, Kalven til Mor,
kom, mjaeuende Katten
i snehvide Skor,
kom, Andunger gule,
kom frem ifra Skjule',
kom, Kyllinger smaa,
som neppe kan gaa.

Kom, Duerne mine,
med Fjerene fine!
Se Grasset er vaadt;
men Solen gjør godt,
og tidlig, tidlig er det paa Sommer'n,
men rop paa Høsten, saa kommer'n!

Kveldsang for Blakken.

(Nordahl Rolfsen).

Fola, fola, Blakken!
Nu er Blakken god og træt;
Blakken skal bli god og mæt.
Aa fola, fola, Blakken!

Uf, den leie Bakken
og den lange, stygge Vei!
Den var rigtig dryg for dig,
du gamle, gamle Blakken.

Far han kasted Frakken;
Blakken kan ei kaste sin,
svetter i det gamle Skind,
den snilde, snilde Blakken.

Snart skal Blakken sove
ikke mere Slit idag,
ikke mere Sæleagn!
Og ikke mere traave!

Fola, fola, Blakken!
Gaar du ind i Stalden din,
kommer vesle Gutten ind
og klapper dig paa Nakken.

Ser du Gutten smile?
Hører du det Bud han har?
Han skal hilse dig fra Far:
Imorgen skal du hvile.

Drøm om det, du Blakken,
Bare æde, bare staa,
kanske rundt paa Tuset gaa
med Veslegut paa Nakken.